

Sygn. akt III KZ 65/20

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Piotr Mirek

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 19 listopada 2020 r.

zażalenia skazanego **M.S.**

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 29 września 2020 r., sygn. akt III KO 64/20

o odmowie przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 27 października 2016 r., sygn. akt II AKa [...]

wobec jego oczywistej bezzasadności

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W osobiście złożonych pismach z dnia 5 czerwca i 1 lipca 2020 r. skazany M.S. wniósł o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w G. o sygn. IV K [...], zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 października 2016 r., sygn. akt II AKa [...]. Uzasadniając wniosek skazany stwierdził, że nie zgadza się z wydanym wyrokiem w zakresie przypisanego mu czynu z art. 280 § 2 k.k. W dalszej części pisma skazany podniósł, że skazanie nastąpiło jedynie w oparciu o niewiarygodne zeznania pokrzywdzonego A.S., który

rozpoznał go jako sprawcę dopiero kilka lat po zdarzeniu, a także nie uwzględnienie dowodu w postaci braku śladów jego linii papilarnych na laptopie pomimo tego, iż sprawcy - zdaniem pokrzywdzonego - mieli tego przedmiotu dotyczyć, zaś organy ścigania nie podjęły nawet próby weryfikacji tych śladów w bazie danych. Ponadto w piśmie z dnia 1 lipca 2020 r. skazany zwrócił uwagę na fakt przebywania w czasie zdarzenia w miejscu oddalonym o 40 km od miejsca w którym dokonano przestępstwa, o czym świadczyć ma przedstawiony w postępowaniu sądowym dowód w postaci karty pracy.

Postanowieniem z dnia 29 września 2020 r. Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. akt III KO 64/20 w oparciu o przepis art. 545 § 3 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku skazanego wobec jego oczywistej bezzasadności. W uzasadnieniu postanowienia podkreślono, iż okoliczności wskazywane w osobiście sporządzonym przez skazanego wniosku dotyczą sposobu procedowania w niniejszej sprawie przez sądy obu instancji, a w szczególności związane są z oceną dowodów, te zaś nie należą do kategorii przesłanek pozwalających przeprowadzić postępowanie oparte o przepisy Rozdziału 56 k.p.k. Postępowanie można wznowić w ściśle określonych wypadkach, nie należy jednak do nich ocena sposobu przeprowadzenia dotychczasowego postępowania. Postępowanie wszczęte wniesieniem nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest wniosek o wznowienie postępowania, nie ma bowiem charakteru postępowania odwoławczego, a zatem nie jest rolą sądu wznowieniowego prowadzenie kontroli instancyjnej orzeczenia objętego wnioskiem. Celem tego postępowania jest zbadanie, czy przedstawione przez wnioskodawcę dowody i fakty są nowe i jednocześnie wskazują, że skazany nie popełnił czynu albo jego czyn nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Podnosząc te stwierdzenia Sąd Najwyższy podkreślił, że okoliczności podawane przez skazanego były już przedmiotem dociekań sądów orzekających w tej sprawie.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył skazany, wnosząc o przyjęcie i rozpoznanie jego wniosku. W uzasadnieniu pisma skazany ponownie zakwestionował ocenę materiału dowodowego, głównie depozycje pokrzywdzonego, wskazując w konsekwencji na wadliwość ustaleń sądów w zakresie jego sprawstwa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenia skazanego nie można było uwzględnić. Podważając trafność rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego, skarżący poza ponownym zaprezentowaniem własnego przekonania o nietrafności prawomocnego wyroku skazującego, nie wskazał w ogóle powodów, dla których wydane postanowienie miałoby być wadliwe, a zatem nie wykazał także aby w treści jego wniosku zostały wskazane okoliczności, które mieszczą się w podstawach do wznowienia postępowania. Sąd Najwyższy wskazywał już wielokrotnie, że wznowienie postępowania nie jest instytucją przewidzianą do ponownego badania trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę odpowiedzialności karnej wnioskodawcy, a samo jego przekonanie o niesłuszności skazania nie jest przesłanką wzruszenia prawomocnego wyroku w trybie wznowienia postępowania (por. np. postanowienie SN z dnia 3 czerwca 2020 r., II KO 21/2020). Zasadnie w zaskarżonym postanowieniu Sąd Najwyższy zwrócił uwagę, że wskazana w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. podstawa wznowienia postępowania wymaga ujawnienia się po wydaniu orzeczenia nowych faktów lub dowodów, które wskazują na zaistnienie okoliczności wymienionych pod lit. a, b i c, a ponadto nieznanych przedtem sądowi i stronie. Wspomniana tu podstawa opierać się zatem może tylko na takich dowodach, z którymi sąd nie zapoznał się w toku prawomocnie zakończonego postępowania; inaczej mówiąc, nie znał ich przy orzekaniu. Natomiast nowe fakty to nie tylko okoliczności zawarte w nowych dowodach, lecz także te wynikające z dowodów już przeprowadzonych.

Tymczasem wnioskodawca nie wskazał na istnienie nowych faktów czy dowodów nieznanych sądowi orzekającemu w sprawie. Nie ma przecież wątpliwości, że gdy chodzi o wcześniejszą znajomość skazanego z pokrzywdzonym to ta była przedmiotem rozpoznania sądu choćby w kontekście rozpoznania sprawców przez A.S.. Nie uszedł uwadze sądów podnoszony przez skazanego brak śladów linii papilarnych obu skazanych w tej sprawie (w tym M.S.) na laptopie należącym do pokrzywdzonego, podobnie jak załączona do akt sprawy karta pracy, mająca - zdaniem skazanego - stanowić dowód wykluczający możliwość popełnienia przez niego przypisanej mu zbrodni (patrz str.12-14 oraz str. 18-19 uzasadnienia Sądu Okręgowego w G. k. 3132 v -3134v oraz k. 3135-3136) i (str. 12-14 oraz 16-17 uzasadnienia Sądu Apelacyjnego w [...] k. 3315-3317 oraz 3319-3320). W takiej sytuacji, gdy wskazywane przez skazanego okoliczności były

uprzednio szeroko analizowane zarówno przez Sąd Okręgowy w G., jak i Sąd Apelacyjny w [...] nie może być mowy o spełnieniu warunku *propter nova* wymaganego przez przepis art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.

W konsekwencji decyzja o odmowie przyjęcia wniosku jest w tej sprawie w pełni zasadna.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.